

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3204/05
07.12.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Соње Бркић, Споменке Зарић и Звездане Луговац, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужене државне заједнице Србија и Црна Гора, коју заступа Јавни правобранилац Републике Србије, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1377/05 од 07.09.2005. године, у седници већа одржаној 07.12.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуде Општинског суда у Зрењанину П.2997/04 од 10.05.2005. године, у ставу првом изреке и пресуда Окружног суда у Зрењанину Гж.1377/05 од 07.09.2005. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П.2997/04 од 10.05.2005. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да плати тужиоцу износ од 690.845,00 динара са законском затезном каматом од 05.10.2001. године до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 89.595,95 динара са законском затезном каматом од 10.05.2005. године до исплате. Истом пресудом у ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа.

Пресудом Окружног суда у Зрењанину Гж.1377/05 од 07.09.2005. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена одлука.

Против наведене одлуке Окружног суда благовремено је изјавио ревизију тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку у смислу чл.399. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.125/04) и налази да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као пензионисани официр војске поднео молбу за доделу стана на коришћење. Решењем стамбене комисије Гарнизона ББ од 15.10.1992. године додељени су станови на коришћење и у откуп ВВ и ГГ. Тужилац је поднео приговор а затим је повео и управни спор у коме је поништено решење и предмет враћен стамбеној комисији на поновни поступак. Новим решењем поништена је одлука о додели наведених станова, али је укинута у поступку пред вишом стамбеном комисијом, изражавањем става да су станови у међувремену откупљени. Тужилац је покренуо нови управни спор у коме је одлука поништена, након чега је решењем од 15.02.1996. године тужиоцу додељен на коришћење стан, који је претходно био додељен ГГ. Тужилац је у парници успео са захтевом за утврђење ништавости уговора о откупу, који је био закључен са ГГ и у извршном поступку ступио је у посед стана дана 22.06.2001. године. Тужилац је од доношења првог решења о додели стана 15.10.1992. године, до усељења у стан 22.06.2001. године са породицом живео као подстанар и у наведеном периоду на име подстанарске накнаде, исплатио је износ од 588.000,00 динара. Такође је утврђено да тужилац није примао накнаду за увећане трошкове становања, која је исплаћивана војним пензионерима без стана, према Правилнику о употреби, условима и начину коришћења средстава за побољшање материјалног положаја корисника војне пензије, који је ступио на снагу 01.01.2000. године. Сprovedеним вештачењем је утврђено да накнада по наведеном правилнику за период од 01.01.2000. до 22.06.2001. године, коју је тужилац као војни пензионер без решеног стамбеног питања могао да реализује, износи 102.845,58 динара.

Налазећи да је неправилним поступањем органа туженог тужиоцу проузрокована стварна штета у висини плаћене закупнине у периоду од 15.12.1992. до 21.06.2001. године, као и изостанком накнада по правилнику туженог за лица без стана, нижестепени судови су обавезали тужену на накнаду штете тужиоцу са каматом, применом чл.154. став 1. и 172. Закона о облигационим односима.

Нижестепене одлуке су засноване на погрешној примени материјалног права, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Одредбама чл.172. став 1. Закона о облигационим односима је прописано да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Ради се о правном основу накнаде штете који може настати као последица незаконитог или неправилног рада у обављању службе или делатности. Незаконит рад се манифестује као поступање противно закону, другом пропису или општем акту или погрешном применом закона, другог прописа или општег акта примене или

другом пропису или општом акту или пројектацио да се закон, други пропис или општи акт примењују или као радња противна обичајима и правилима норме. Као неправилан рад могу се означити радње које нису у складу са општим нормама у вршењу службе, односно делатности, а којима је трећем лицу причињена штета.

Одговорност за накнаду штете у овој правној ствари, нижестепени судови заснивају на неправилном раду стамбене комисије туженог, при чему неправилности нису конкретизоване, већ произилазе из опште формулације да је тужилац материјално оштећен у периоду трајања поступка доделе стана, иако је његов захтев за доделу стана био основан.

Међутим, околност да је одлука о додели стана на коришћење два пута укидана и враћана на поновни поступак, не подразумева аутоматски постојање неправилног рада органа туженог. Стамбена комисија је поступала као надлежни орган у прописаној процедури, у којој је тужилац користио прописана правна средства и остварио своје право. На изнети начин, неправилност и незаконитост одлука стамбене комисије је испитивана и исправљена у поступку по правним лековима. Погрешно правно становиште чланова стамбене комисије настало као резултат тумачења прописа, само за себе не значи неправилан рад органа туженог. Осим тога, право на стан се стиче коначном одлуком надлежног органа о додели стана, због чега је било неопходно расправити и да ли је тужиоцу могла настати штета пре доношења коначне одлуке, док за период након доношења коначне одлуке, није расправљено питање постојања узрочно-последичне везе и одговорности туженог за понашање трећег лица које је без правног основа задржавало посед стана.

Ревизијом се основано указује да се штета у виду плаћене закупнине и штета по правилнику туженога међусобно искључују, јер обештећење тужиоца за износ плаћене закупнине искључује право тужиоца да реализује накнаду по правилнику туженог, прописану за лица без стана са увећаним трошковима због нерешеног стамбеног питања.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци решења, на основу одредби чл.407. став 2. ЗПП.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити указане неправилности и донети правилну и на закону засновану одлуку.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг